

Ontslag op staande voet

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 28 maart 2011, bij de commissie ingekomen op 31 maart 2011, is appellant in beroep gekomen van een beslissing van verweerster van 14 maart 2011 tot ontslag op staande voet. Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Beide partijen hebben producties in het geding gebracht. Op 11 mei 2011 is het beroep ten overstaan van de commissie te Eindhoven mondeling behandeld. Beide partijen waren aanwezig, verweerster vertegenwoordigd door de heer, directeur van de school en mevrouw, ambtelijk secretaris.

2. Feiten

Appellant is per 1 augustus 2010 benoemd tot docent bij verweerster, met een werktijdfactor van 0,7180. De overeenkomst is aangegaan voor bepaalde tijd tot 1 augustus 2011.

Medio december 2010 hebben partijen gesproken over problemen bij het lesgeven door appellant. Deze problemen waren voor verweerster aanleiding appellant per 15 december 2010 te ontheffen van zijn lesgevend taken aan de school. Aan appellant zijn vervolgens vervangende werkzaamheden opgedragen op een andere locatie, welke opdracht hij onder protest heeft aanvaard. Op 21 februari 2011 meldde appellant zich ziek. Omdat verweerster hieromtrent een oordeel van de bedrijfsarts wenste, is appellant desgevraagd op 2 maart 2011 verschenen op het spreekuur van de bedrijfsarts. Bij brief van dezelfde datum berichtte de bedrijfsarts de partijen als volgt:

“Er is sprake van een conflictsituatie. Hij (commissie: appellant) heeft klachten die hem belemmeren in het functioneren, deze komen door de spanningen van het conflict en zijn niet medisch. Daarom is er medisch gezien geen reden voor de ziekmelding. Er is geen sprake van ziekte.”

De week van 7 maart 2011 was het schoolvakantie en toen deze op 14 maart 2011 was afgelopen verscheen appellant niet op school. Verweerster heeft appellant bij brief van dezelfde datum op staande voet ontslagen. In de brief staat:

“Op 2 maart jl. heeft u een bezoek gebracht aan onze bedrijfsarts, (...). Deze heeft op die datum vastgesteld dat er medisch gezien geen reden is voor de ziekmelding. Dit is u op 2 maart bij brief bevestigd door de arbodienst.

U had zich dan ook met ingang van 2 maart jl. dienen te melden bij de om de aan u opgedragen werkzaamheden te verrichten. Tot op heden bent u daar niet verschenen.

Het bestuur van merkt deze gedraging aan als een dringende reden, zoals genoemd onder artikel 7: 678 lid 2.k. (wanneer op andere wijze grovelijk de plichten worden veronachtzaamd, welke de arbeidsovereenkomst oplegt) in het Burgerlijk Wetboek.

Zij ziet zich derhalve genoodzaakt om door onverwijld opzegging, conform artikel 9.a.1. van de CAO-VO, de arbeidsovereenkomst met u, per heden, te beëindigen.”

3. De beoordeling

Ingevolge artikel 7: 678 BW worden voor de werkgever als dringende redenen beschouwd zodanige daden, eigenschappen of gedragingen van de werknemer, die tengevolge hebben dat van de werkgever redelijkerwijze niet kan gevergd worden de arbeidsovereenkomst te laten voortduren.

Verweerster heeft het volgende als dringende reden aangevoerd: appellant heeft, zich met ingang van 2 maart 2011 niet gemeld om de aan hem opgedragen werkzaamheden te verrichten, hoewel er medisch gezien geen reden was voor de ziekmelding. Hij heeft daardoor, aldus verweerster in de opzeggingsbrief, de plichten die de arbeidsovereenkomst hem oplegt grovelijk veronachtzaamd.

De commissie zal bij de beoordeling van de dringendheid van de reden niet ingaan op het door verweerster aangevoerde daaraan voorafgegane disfunctioneren van appellant, nu dit disfunctioneren niet aan het ontslag op staande voet ten grondslag is gelegd. De commissie

zal zich beperken tot de toetsing van de dringende reden zoals in de opzeggingsbrief vermeld, te weten het niet verschijnen op het werk na het bezoek aan de bedrijfsarts.

De commissie stelt hierbij voorop dat aan appellant na het bezoek aan de bedrijfsarts geen expliciete opdracht is gegeven om de overeengekomen werkzaamheden te verrichten. Een dergelijke opdracht zou ook niet als bij voorbaat redelijk kunnen worden aangemerkt. Weliswaar waren er geen medische redenen die appellant belemmerden zijn werkzaamheden te verrichten, maar blijkens het oordeel van de bedrijfsarts had hij wel klachten die hem belemmerden in zijn functioneren. De commissie acht het niet onaannemelijk dat de bedrijfsarts, zoals appellant expliciet en specifiek stelt en verweerster niet heeft weersproken, hem in het gesprek van 2 maart 2011 heeft gezegd dat verweerster hem eerst zou oproepen voor een gesprek. Het lag naar het oordeel van de commissie in de gegeven omstandigheden ook in de rede om, gelet op de door de bedrijfsarts genoemde belemmering, appellant voor een gesprek over de ontstane conflictsituatie uit te nodigen en hem vervolgens, in de lijn van de eventuele uitkomst van dit gesprek, een expliciete opdracht te geven tot werkhervatting, alvorens tot ontslag op staande voet over te gaan. Een ontslag op staande voet is immers een uiterst middel om tot beëindiging van een arbeidsovereenkomst te geraken. Het stadium dat van dit middel in redelijkheid gebruik kon worden gemaakt, was nog niet bereikt. Uit het voorgaande vloeit voort dat het beroep gegrond zal worden verklaard.

4. De beslissing

De commissie:

verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is gegeven in Eindhoven op 11 mei 2011 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, drs. J.A.M. Buijs en drs. T.E. Sikkema, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.

In verband met de oververtegenwoordiging van de leden, gekozen door de besturenorganisaties, heeft het lid J.A.M. Buijs zich, overeenkomstig artikel 251, vierde lid van het Rechtspositiebesluit WPO/WEC, van stemming onthouden.